

[Lysholt Hansen.]

blandt flere af de øvrige partiers udvalgsmedlemmer var et udbredt ønske om at imødekomme socialdemokratiets forslag, efter at vi i udvalget havde hørt de synspunkter, der blev fremført af forskellige deputationer, repræsenterende alle grene af Lolland-Falsters erhvervsliv, såvel arbejdere som arbejdsgivere. Disse synspunkter var bilagt et meget fyldigt talmateriale, der ligesom det materiale, vi fik forelagt af repræsentanter for visse særlig vanskeligt stillede egne i Vestjylland, viste, at den afgrænsning, regeringen havde foreslået, var for snæver og udelukkede områder, der i egnsudviklingsmæssig henseende burde sidestilles med de af regeringen udpegede områder.

Vort ændringsforslag nr. 1 vil bringe Maribo amt og de nævnte vestjyske områder ind under lovens bestemmelser, og jeg håber, der her i tinget vil være et flertal af medlemmer, der vil stemme for vort ændringsforslag nr. 1. Jeg håber det, fordi tingets medlemmer i denne sag burde føle sig helt frit stillet, da begrænsningen af områderne i lovforslagets bemærkninger alene beror på regeringens skøn og ikke på en indstilling fra egnsudviklingsrådet, der ellers i henhold til lovens § 5, stk. 1, er pålagt den opgave at gøre indstilling til handelsministeren om, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse. Det er jo rigtigt, som hr. Stetter sagde, at vi hidtil har haft denne bestemmelse i loven om, at ministeren afgør det efter indstilling fra rådet. Men her oplever vi altså, at rådet ikke er blevet spurgt, og derfor kan det ikke være rigtigt som fremført bl. a. af hr. Kristen Østergaard, at de områder i Vestjylland og Maribo amt, der her er nævnt, kan komme med, som flertallet har udformet sine forslag og sin betænkning, hvis de kommer med acceptable og rimelige ønsker om støtte i henhold til disse bestemmelser. Det har flertallet selv skrevet i sine bemærkninger.

Jeg kender ikke årsagerne til, at regerin-

gen ikke inden lovforslagets fremsættelse bad om egnsudviklingsrådets indstilling med hensyn til afgrænsningen af områderne, men jeg peger på, at såvel mindretallet som flertallet i betænkningen fastslår, at rådet skal gøre indstilling, inden handelsministeren træffer beslutning. Flertallet tager dog til efterretning, at handelsministeren har foretaget den første udvælgelse uden at spørge egnsudviklingsrådet, men siger, at man under lovens administration bør være opmærksom på behovet for en eventuel ændring eller justering i lys af udviklingen i landets forskellige dele. Vi mener imidlertid ikke, at folketinget blot kan tage handelsministerens og regeringens områdeafgrænsning til efterretning. Folketinget kan ved afgørelser af denne art, hvor der er tale om et valg mellem på den ene side regeringens skøn og på den anden side et fyldigt bedømmelsesmateriale, fremlagt for folketinget såvel af deputationer som af andre offentlige myndigheder, ikke være tjent med, at afgørelsen og valget ikke træffes ud fra rent saglige kriterier.

Da forslaget var til første behandling, var det også min opfattelse, at regeringen under udvalgsarbejdet ville være meget åben over for forslag om velbegrundede ændringer i områdeafgrænsningen, netop fordi forslaget byggede på regeringens skøn og ikke på indstilling fra egnsudviklingsrådet. Regeringen havde her en virkelig god lejlighed til at vise sin samarbejdsvilje over for folketinget. Ingen har bebrejdet hverken ministeren eller regeringen, at de undlod at rådspørge egnsudviklingsrådet, inden den fremsatte sine lovforslag, fordi vi værdsætter de intentioner, forslagene er udtryk for, øget og hurtig indsats over for udviklingen i de beskæftigelsesmæssigt, erhvervmæssigt og befolkningsmæssigt særlig vanskeligt stillede egne.

Vi er derfor skuffede over nu at måtte konstatere, at der ikke i regeringen har været vilje til at komme os blot en smule i møde. Når jeg tænker ikke mindst på den vægt, statsministeren og det radikale ven-